

UNDERGROUND

REVOLUCE

FRANTIŠEK KOTLETA

UNDERGROUND

REVOLUCE

UNDERGROUND

REVOLUCE

FRANTIŠEK KOTLETA

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2021

Illustration © Adéla Stopka, 2021

Cover art © Lukáš Tuma, 2021

Czech edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0030-8 (print)

ISBN 978-80-278-1073-4 (ePub)

ISBN 978-80-278-1074-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1075-8 (pdf)

*Zdeňku Pobudovi, muži, bez kterého by česká
fantastika neměla tolik úžasných podob a tolik
krásných knih. S díky za nás všechny.*

Z kanálů...

Klepl jsem do masky a zapnul noční vidění.

Šplouch!

„Možná bys...“

Při pohledu na Belcha stojícího po pás v tekutině, kterou po stovky let utvářely splašky, mazut, špína, mrtví potkani i lidé a kdoví co ještě sem všechno steklo ze světa tam nahoře, mě okamžitě přešel vztek, že vydal překvapivý, a hlavně hlasitý zvuk.

Opatrně jsem nohou prošlapal prostor mezi námi dvěma a hledal pevnou oporu. Pohybovali jsme se po nějakých starých trubkách, pod nimiž se nacházelo pohyblivé dno. Polák pomalíčku klesal dolů jako akcie DEZATEGu poté, co jeho vlastníci za *záhadných* okolností opustili tento svět.

„Možná bys mi měl pomoci,“ zavrčel.

„Možná bych tě měl nechat zemřít za to, co mi dáváš do bigosu,“ usmál jsem se, i když to přes ochrannou masku nemohl vidět.

„U swatých kostí Lecha Kaczyńskiho, Cze-si, wy żeście sōm ale blank ciule!“ zaklel rodák z Katowic česko-slezsky.

Vzhledem k tomu, že jsem během druhé války o Těšínsko pochytil polštinu i slezštinu, která v pohraničí přece jenom byla pořád ještě živá, jsem tušil, že máme být něco jako banda kokotů, ale ruku jsem mu podal. Mohl by mi nasrat na hlavu, a stejně bych tam pro něj skočil. Moc přátel mi v tomhle zkurveným městě nezbylo.

Podal jsem mu ruku a vytáhl ho ven. Temná slizká kejda po něm pomaličku stékala dolů. Naštěstí jsme na sobě oba měli inteligentní vodotěsné kalhoty i bundy a staré, ale zatraceně spolehlivé vojenské boty z umělé nanokůže.

„Víš, že to smrdí jako tvoje varšavská houbová omáčka?“

„Víš, že jste prohráli válku, pepíci?“ odvětil.

V tu chvíli se ale nedaleko od nás ozvalo další šplouchání. Okamžitě jsme zmlkli. Belch si očistil masku, aby vůbec něco viděl. Nacházeli jsme se v něčem, co byla kdysi částečně kanalizace a kolektory a od doby, kdy sem zavítal poslední revizní technik, určitě uběhlo přes sto let. Od té doby sem jenom stékalo svinstvo z praskajících trubek a kanálů. Ale i tady žili lidé. Praha – pevně ohraničená autonomními bojovými drony, bunkry a zátarasy před světem tam venku – se nemohla rozrůstat do šířky, a tak se ti bohatí tlačili nahoru a chudí dolů. Vždycky to

tak bylo. Život ve věžích hradů a slumech podhradí se dost zásadně lišil i během režimů, které si hrály na to, že nastolí rovnost. Nakonec vždycky přišli papaláši a s nimi lidé odsunutí na okraj. A taky spousta krve a bolesti.

„Na,“ vytrhl mě Belch z planého filosofování. Rozepnul si plastický batoh a podal mi pistoli. Měla na sobě pěticipou hvězdu.

„Co to je?“

„Makarov. Sovětská klasika,“ odvětil.

„Sovětská? Jako Sovětský svaz, co zanikl dřív, než měl můj pradědeček první erekci?“ ujistil jsem se a pistoli prozkoumal. Měla zásobník na osm nábojů ráže devět milimetrů.

„Pochybuji, že někdo z tvé rodiny kdy měl pořádnou erekci, ale ano, je to ze Sovětského svazu. Stalin se tím drbal na koulích, když mu ho kouřil Berija,“ odpověděl a vytáhl druhý historický kousek. Ten jsem znal z černobílých komiksů tisknutých na stonásobně recyklovaný papír, jež jsem četl v dětství – samopal Thompson, oblíbená zbraň americké mafie z předpředminulého století. Hot dogy, hamburgery a Al Capone byli moje dávná láska.

„Vykradl jsi muzeum?“ zeptal jsem se a dál prohlížel makarova. Vypadal funkčně.

„Něco takového. Jeden sběratel to u mě vyměnil za bigos.“

Co si budem povídat, dobrý bigos ze skutečného masa a zelí měl větší hodnotu než zastaralá bouchačka. Ale teď se nám hodilo to druhé. Co taky v kanále s bigosem.

* * *

Opatrně jsem se prodíral stojatou tekutinou. Mlčeli jsme dobrých tři sta metrů cesty. Slyšeli jsme jen kapání vody a vzdálené šramocení, které postupně sílilo.

Zastavil jsem se a počkal, až mě Belch dojde. Už nebyl nejmladší. Během česko-polské války, která skončila něčím, co by se dalo nazvat polské vítězství, v okamžiku, kdy se Česká republika rozpadla a ztratila o válčení se severními bratry zájem, sloužil u speciálních jednotek. Jejich speciálnost spočívala ve schopnosti získat pro bojující jednotky proviant. Belch si poté v Praze zařídil polskou restauraci, aby nabyté válečné zkušenosti se sháněním exkluzivních potravin jako maso, vejce nebo zelí nějak zužitkoval. Když jsem mu řekl o své dnešní práci, přemluvil mě, abych ho vzal s sebou. Teď hlasitě oddechoval, což bylo trochu slyšet i přes filtr masky.

„Pořád chceš zažít trochu toho vzrušení jako za starých dobrých časů?“ odrecitoval jsem po paměti jeho slova.

„Jebu ti matku. Soustřed' se raději na to, co je vepředu,“ zašeptal a zkontroloval kondom na hlavní thompsona. Tohle opatření kdysi zavedli do praxe američtí vojáci ve Vietnamu, kteří tak chránili své zbraně a munici před vlhkostí. Vůně vietnamské občanské války proto byla směsí napalmu a spálené gummy. Následkem toho se kvůli nedostatku prezervativů rozmohl v americké armádě syfilis, ale to už je daň za to, když dá člověk přednost okamžitému přežití před dlouhodobými riziky.

Ušli jsme dalších dvě stě metrů. Šramot sílil a zároveň se do něj prolínal nový tlumený zvuk. Přidal jsem do kroku.

* * *

Tam venku byl svět možná krutý a necivilizovaný, propadlý do zmaru a úpadku, a možná byla Praha vrcholem současné evropské civilizace, ale to, co se skrývalo ve střevech tohoto města, by v divočině nemohlo ani přežít. Tady to však vegetovalo skryto před denním světlem v něčem, co možná kdysi byl sklad nebo místnost s elektrickými rozvody. Teď odsud někdo prorazil soustavu tunelů, kterými se dalo dostat ven i jinak než přes břečku, v níž jsme teď stáli do pasu. V temnotě jsem díky infra-

vizoru své masky viděl obrysy vysoké shrbené postavy.

„Kanálník,“ špitl Belch.

Říkalo se jim všelijak, ale „kanálník“ asi vystihovalo jejich podstatu nejlépe. Lidé, kteří žili mimo systém, většinou přebývali ve stanicích metra U, tedy nejspodnější ze tří tras. Na rozdíl od nadpovrchové S a luxusní N spojující magnetickou rychlodráhou nové centrum Prahy s luxusními okrajovými čtvrtěmi, byl vstup do prostor U-metra zdarma. Jenže jím také jezdili obyčejní obyvatelé města do práce. A když už byl někdo příliš velká troska i na U, prostě ho pár nařachaných týpků, co v životě nedokázali nic lepšího než bouchat dvanáctky ve výrobě umělého masa a mlátit slintající lidské trosky, poslalo ještě mnohem hlouběji. A stal se z něj kanálník. Někteří kanálníci žili pod povrchem už po několik generací. Vyskytovaly se mezi nimi zvláštní existence. Málokdo si mohl dovolit skutečné jídlo jako maso nebo nedejbože zeleninu a všichni jedli to, co se vyrábělo v laboratořích DEZATEGu nebo ARKASu, jenže kanálníci si nemohli koupit či vyhrabat z popelnic ani to. Od toho tu byli obyčejní bezdomovci a tuláci, výrazně vyšší kasta. Pro ty nejchudší zde byly kostky, které vyráběla mafie a různí pokoutní experimentátoři ze zbytků

a biologického odpadu v ilegálních výrobnách, kde se nedbalo na kvalitu ani normy ISO. Šlo jen o to, zajistit spodinně kalorie za pár šupů, a ještě na tom vydělat. Jenže po generace žít v temnotě, pít špinavou kaši místo vody a žrát tenhle humus, to dokázalo vrátit evoluci nejen nazpátek, ale vrhnout ji i úplně jiným směrem. Někteří z kanálníků už kvůli tomu ani nevypadali jako lidé. A tenhle mezi ně patřil.

„Zarchnch,“ ozvala se postava. Čistě teoreticky by nás neměl vidět, ale nejspíš slyšel lehké šplouchání hovnokaše, kterou jsme se brodili, nebo nás ucítil. Patrně jsme navzdory dvouhodinové cestě splašky pořád ještě dostatečně nepáchli, jak vyžadovala místní etiketa – EdMP. *Eau de mrtvý potkan.*

„Zarchn. Chrm chrm hrmla strm,“ zarezonovalo prostorem.

Odjistil jsem bolševickou vrtačku na kontra-revolucionáře.

„Zní jako moje bejvalka po flašce vína,“ zašeptal Belch. Udržovat „rádiový klid“ už nebylo třeba.

Kanálníka jsme pořádně neviděli. Pomalu jsme stoupali z vody a hnusosračka z nás jen crčela.

„Kurva, vlevo,“ špitl Polák.

„Co?“

„Je jich tu víc,“ vysvětlil.

Rozhlížel jsem se okolo, ale nikoho jsem ani s pomocí infra neviděl ani neslyšel.

„Jsi si jistý?“

„Vsadím na to levý varle.“

„Neprodal jsi ho za půl krávy Rusům?“

„Drž hubu,“ zavrčel nevrle Belch a natáhl americkou raritu. Možná byl ošlehaný vichry té nejpitomější války – tedy hned po třídenní řeži mezi Košickou federací a Žilinským císařstvím –, ale nebezpečná situace mu lezla na nervy. Zlenivěl.

Ušli jsme pár dalších kroků a já stále slyšel jenom zvuk před sebou.

„Tam,“ ukázal Polák na třetí hodinu. Měl pravdu. Něco se tam pohnulo. Vylezli jsme z břečky na pevnou vybetonovanou plochu. Rozepnul jsem dvojité krytý gumový zip a vytáhl z boční kapsy signální světlici.

„Ztlum si kontrast,“ zašeptal jsem, odjistil ji a hodil doprava. Rudé světlo ozářilo prostor.

„Kurva.“

„A kurva.“

* * *

Před červenou září se rozuteklo dobrých patnáct postav. Viděl jsem jenom obrysy a mí-

hající se stíny, ale působily děsivě. Některé v potrhaných špinavých cárech, jiné zcela určitě nahé.

„To by je mělo zahnat,“ usmál jsem se.

„Jen aby.“

„Nesýčkuj,“ zavrčel jsem, a dokud světlice ukazovala cestu, vyrazil jsem od bahnité sraždy směrem, kudy se ozýval hlas podobný Belchově bejvalce.

„Slyším ho.“

Nebyl jediný. I já jsem místo chrchlání a chrumlání najednou zaregistroval dětský pláč. Přidal jsem do kroku a přes zrezivělá železná futra vlezl do původně patrně servisní místnosti, která teď připomínala spíš jeskyni. Všude se válely staré krámy, hadry, kusy elektroniky a zrezivělé konzervy. Zbytkové světlo ze skomírající světlice mi pomohlo vidět pomocí masky všechno v dokonale vykreslených obrysech.

„Brum,“ uslyšel jsem z chuchvalce prastarých novin.

„Zarchn,“ kontroval hlas z levoboku. Stál tam chlápek, který vypadal jako kříženec Jiřiny Bohdalové, slavného avatara z večerníčků *Rákosníček a útok robotů z mlhoviny Kočičí oko* nebo *Křemílek a Vochomůrka budují síť 7G*, a hrocha.

„Stůj, mrdko!“ zakřičel jsem na kanálníka a namířil na něj pistolí.

„Cholera,“ zaklel vedle stojící Polák. Ruce se mu chvěly.

„Kdy jsi naposled střílel?“ zeptal jsem se ho. Jeho očividný strach mě zatraceně znervózňoval.

„Minulý týden... Na vrabce. Na člověka nikdy.“

„A kurva.“

„Kurva.“

* * *

Kanálník stál shrbený necelé dva metry ode mě.

„Zarchn?“

„Nemá moc rozmanitý slovníček,“ poznamenal Belch. Ignoroval jsem ho. Dítě, které jsme ve sračkách a jejich širokém okolí už dva dny hledali, se rozběčelo někde u zdi po mé pravé ruce.

„Není možný, abys mi nerozuměl, kanálníku,“ promluvil jsem pomalu a nahlas a současně se úkroky přibližoval k tělíčku ležícímu v pelechu ze zmačkaných novin a starých letáků. Belch se mi držel po boku. Světlice dohasínala a obrysy zvolna ztrácely svou ostrost.

„Jenom si vezmu toho smrada a zmizím. Nic se ti nemusí stát,“ pokračoval jsem.

„Zarachan?!“

Slovo v lehké obměně znělo výhruzněji.

„Wojciechu, dárky.“

Majitel nejlepší polské restaurace v celé Praze – pravda, také jediné – znovu rozevřel svůj vak a vytáhl z něj dva balíčky proteinových tyčinek.

„Je to výživnější než to smrádění. Nažere se z toho celá rodina. Půlka je s příchutí vánočního psa, to si budete čvachtat, a když to obalíte blátem, bude vám to chutnat jako domácí strava,“ mluvil jsem dál klidným hlasem a udělal dalších pár kroků k dítěti.

„Ne. Dítě mé. On Zarachan. Já Zarchn.“

Prekvapil mě. Nevypadal moc jako příslušník téhož druhu, ale když promluvil, přeběhl mi mráz po zádech. Místo podivného monstra jsem v něm spatřil karikaturu zlomeného lidství vyhnaného až na dno a v mých útrebách se něco sevřelo. Jeho shrbená postava jako by se narovnávala. Měl zdeformovanou páteř i obličej. Působil jako nějaký starý politik z počátku minulého století, na jehož jméno jsem si zoufale nedokázal vzpomenout, ale jinak to byl člověk. Naštěstí dítě začalo brečet hlasitěji a záchvat soucitu byl ten tam.

„Není to Zarachan. Je to smrad ze sirotčince Prokleté děvky Terezy. Tam ho musíme vrátit,“ odpověděl jsem mu a udělal další krok k šustící hromadě novorozenecké něžnosti.

Už jsme byli skoro u dítěte. Zarchn pořád stál a nehýbal se. Shýbl jsem se pro prcka. Ležel nahý v novinách a na břicho měl nějakou černou mazlavou hmotou namalované malé kolečko. Na jednom letáku jsem si všiml obrovského nápisu „Retrotýden v Lidlu“. Měl jsem pocit, že půjde o nějaké porno, ale ani tak jsem se zašpiněnou archiválií nechtěl ztrácet čas.

„Ne smrad. Oběť pro Vyzdvihovače,“ namítl Zarachan.

„Co, kurva?“ nechápal Polák. Jeho prudká otočka mě zaujala a podíval jsem se tam, kam mířil jeho pohled – u vchodu se začínala tvořit fronta kanálníků. Byli to chlapci a dívky jako buk. Tedy pokud máme na mysli plísni pokrytý buk vyrůstající pokrouceně na svět skrz kanálovou mřížku. Někteří vypadali hodně mladě, jiní staře a seschle. Většina na sobě neměla nic – vůbec nic. Jiní jen špinavé cáry. I přes masku s nanouhlíkovou filtrací se mi do nosu zavrtával houstnoucí odporný pach, kterému se nevyrovnal ani odér stoky, jejíž pozůstatky nám pořád ještě okapávaly z kalhot. Filtrace mě dokázala ochránit před viry i bakteriemi,

ale na molekuly hnusu byla krátká. Kanálníci se od sebe dost lišili. Pár jich působilo zdeformovaně s podivně transformovanými tkáněmi. Jedné ženě visely z obličeje kusy kůže až k bradavkám malých prsou. Další chlap měl podobně protažené panděro poseté desítkami boláků. Měl ho naněkolikrát přelepené kusem nějaké plastové pásky, aby se mu nemotalo mezi nohama. Další měli různé výrůstky nebo vyrážky na obličeji plné hnusu, ale pár jich vypadalo, že by po důkladné sprše mohli klidně vyjít na povrch a nikdo by si jich nevšiml.

Levačkou jsem nabral plačící smrád. Kanálníky to dost nakrklo. Začali syčet, vrčet a někteří vydávali i slova, kterých ale bylo tolik naráz, že jsem jim nerozuměl.

Křup.

Zvuku, jenž se mi ozval pod nohama, jsem nejdřív nevěnoval pozornost, ale pak mi i přes bytelné podrážky došlo, že těch křupavých věcí je tam víc. Risknul jsem pohled dolů a pár sekund netušil, po čem to, sakra, pajdám. Nakonec jsem se naštvál, rozepnul zip na levém stehně a vylovil baterku.

Cvak, ozvalo se a má maska mě v prudké záři na chvíli nechala oslepeného. Brzy se však překalibrovala na světlo a já uviděl na zemi hromadu dětských kostí. Některé vypadaly dost

čerstvě. To, co jsem momentálně drtil podpatkem, byl hrudní koš tak půlročního mimina.

Křupity křup, udělalo pár žeber, když jsem se snažil šlápnout jinam. Vztekle jsem se otočil a baterkou osvítil Zarchna a jeho návštěvníky. Světlo jim nedělalo dobře. Vrčeli, kňučeli a chránili si oči před bílým kuzelem. Nyní jsem si mohl prohlédnout jejich těla lépe a spatřil pokožky podivně zažloutlé a zašedlé. Teprve teď jsem si také všiml, že někteří drželi v ruce železné tyče, háky a rezavé, podomácku vyrobené mačety.

„Ty vole, týden budu jenom na vodce,“ pronesl Belch a nahlas polkl. Nejspíš se snažil potlačit zvracení. Nebyl sám. Jenže nablínkat si do masky, no, to nebyl úplně nejlepší nápad.

Dětský pláč nabral na síle.

Posvítil jsem Zarchnovi do očí. Jeho žlutošedý obličej se zamračil a něco zachrochtal.

„Nechte nás odejít,“ pronesl jsem pevně. Masa kanálníků ale udělala krok vpřed.

„Nemáš u svých příbuzných zrovna autoritu,“ zakroutil hlavou Belch. Navzdory situaci jsem se rozesmál. Kanálníci však smysl pro humor neměli.

„Nechají zde oběť pro Vyzdvihovače. Odejdu,“ řekla rozhodně žena s bílými vlasy pokrytými kusy bláta, stojící v chumlu kolem vchodu.

Zarchn souhlasně pokýval hlavou. Podíval jsem se na ženštinu s vyschlými prsy. Měla zakalené oči a pod kůží jí prosvítala žebra. I tak bych si ale tipnul, že za sebou neměla víc než tři křížky. V kanále se dlouhý a dobrý život nepěstoval.

Myslím, že jsem instinktivně zavrtěl hlavou, což si kanálníci logicky vyložili jako jasné gesto toho, že vyjednávat s námi nemá smysl.

* * *

Bariéra těl se pohnula. Kanálníci vyrazili vpřed jako jednolitá masa, bez ohledu na to, kdo měl v rukách železo a kdo jen špínu za nehty.

Prásk!

Bolševická vrtačka na reakcionáře třaskla prostorem a Zarchn se skácel k zemi.

„Není asi úplně chytrý ho střílet do kolena,“ zamumlal Belch a měl samozřejmě pravdu. Zatímco dítě se po zvuku výstřelu rozeřvalo ze všech sil, kanálníci se rozběhli proti nám. Polák je pokropil dávkou z thompsona. Vzhledem k tomu, že měl v bubnovém zásobníku sto nábojů, mohl si to dovolit. Střelivo .45 ACP jejich řady slušně pokosilo. Kanálníci před námi krváceli, řvali a padali k zemi, ale výstřely i dětský řev přehlušilo ječení, které k nám přicházelo zvenku. Ani jsme nestačili zařvat své

obligátní „kurva“. Chlápkovi s panděrem omo-
taným páskou jsem provrtal sanici a sotva
jsem uhnul rezavému hasáku, kterým kolem
mě máchla kostnatá ženština. Prokopl jsem jí
levé koleno a pak z dvaceti centimetrů vystře-
lil mezi oči nějakého chlapíka s bezzubými ústy
plnými slin. Jeho krev, kousky mozku a střípky
lebky se rozprskly kolem nás. Mě chránila mas-
ka, ale dítě dostalo nový červený nátěr.

„Áááá!“

Výkřik patřil mně. Šedivá kanálová zrůdička
s prokopnutým kolenem se mi zakousla do lý-
tka. Nejspíš v agónii se jí podařilo prokousnout
můj ochranný oblek těsně nad botou. Škulbl
jsem nohou a kopl ji do hlavy. Bolelo to jako
čert. Ještěže jsem měl všechna očkování z časů,
kdy nestála majlant.

Polákova nejistota byla ta tam, přecvakl sa-
mopal na střelbu jednotlivými náboji a páčil
do masy před námi s jistotou pouťového fraje-
ra kosícího navoněné růže dobře kalibrovanou
vzduchovkou.

Tedy až do chvíle, kdy ho jeden z chlápků na-
bral železnou tyčí do břicha. Zlomil se v pase
a thompson mu vypadl z ruky.

Zavalila nás horda přicházejících posil. Podle
hřmotu doléhajícího sem od bahnité břčky se
k nám patrně řítily všichni obyvatelé podzemí.

* * *

Kopl jsem nejbližšího chlápka do podivně se houpajícího zažloutlého penisu. Ohnul se a v tu chvíli jsem ho vzal kolenem do hlavy. Zatímco kvílel bolestí, nabral jsem ho z boku a použil jako beranidlo na dvě ženy stojící s hasáky mezi námi a východem ze Zarchnovy sluje. Ječící a zmítající se dítě jsem se přitom snažil chránit vlastním tělem. Jedna z žen při nárazu sletěla na zem, druhá mě zkušeně praštila do ramene. Na nářadí jsem si všiml pradávného loga Dopravního podniku hlavního města Prahy.

„Čubko!“ bylo poslední slovo, které slyšela. Výstřel z makarova se jí zavrtal mezi žebra. Zapotácela se a začala lapat po vzduchu. Průstřel plic ji brzo připraví o život. Druhou ženu jsem střelil mezi oči. Její utrpení trvalo mnohem kratší dobu. Asi pikosekundu a půl.

„Cholera!“

Ohlédl jsem se ke sluji a spatřil Poláka zmítajícího se pod návalem těl. Ženy a muži do něj mlátili svými primitivními a tupými, ale o nic méně účinnými zbraněmi nebo jen rukama a drásali ho zuby i nehty. Svíjel se pod nimi, zatímco mu někdo strhl masku.

Zastřelil jsem dva útočníky a další odkopl. Konečně se mohl narovnat. Po obličejí mu stékala

krev. Nejspíš vlastní i cizí. Snad měl taky všech-
na možná očkování, protože v nehtech a zubech
kanálníků muselo být víc smrtících bakterií, než
zbylo v bunkru Kim Čong Trumpa.

Prásk, oddělal jsem zamazaného kluka
v montérkách, který se k nám s napřaženým
šroubovákem hnal přes vodní plochu. Za chví-
li v ní zmizel až po odstávající uši.

„Drž,“ podal jsem Belchovi makarova i řvou-
cí děcko.

„Je tam poslední náboj. Nech si ho pro
sebe,“ zamumlal jsem a proběhl mezi raněný-
mi a umírajícími kanálníky. Ze špinavé zkrva-
vené země jsem sebral thompsona. Koštoval
jsem, že v něm zůstalo alespoň padesát nábojů.
Úsměv, který mi to zjištění vykouzilo na tváři,
ale záhy zmizel. I kdybych s každým trefil na-
prsto přesně, na přesilu, jež nás obestoupila,
by to stejně nestačilo.

* * *

Řada těl stála semknutá v půloblouku nějakých
deset metrů od nás. Děcko řvalo, ale každému
to bylo jedno. Skučeli i ranění a umírající ko-
lem nás. Na nich ale, aspoň v tuto chvíli, niko-
mu nezáleželo. Tahle kavalerie, dorazivší příliš
pozdě pro Zarchna a příliš brzo pro nás, neby-

la kanálnická lůza. Tihle chlápci a ženy představovali něco jako zdejší pretoriánskou gardu. Nejenže nosili kalhoty, a někteří z nich i boty, ale vypadali i celkem obstojně živeně a náležitě osvaleně.

„Kolik jich je?“ zeptal se Belch. Po ztrátě masky viděl jen to, co mu dovolily paprsky mé baterky svítící na zemi někde vzadu v kutlochu, kde teď krvácel Zarchn.

„Asi stovka, možná víc,“ odvětil jsem popravdě. Řadili se jeden za druhého a v rukou měli nejen trubky a rozličné nebezpečně vyhlížející nářadí, ale i dlouhé tyče s ostrými konci. Prostě zatraceně efektivní oštěpy. Stáli bok po boku v několika řadách za sebou od kraje tekoucí břčky po stěnu na protější straně. Většina z nich byla nahoře bez, ale nebyl to tak strašný pohled jako na Zarchnovy kamarády a kamarádky.

„Máš náhradní zásobník do toho ameríkána?“ poklepal jsem na thompsona.

Belch zavrtěl hlavou a děcko se pokadilo. Ne-divil jsem se mu. Sám jsem měl namále.

„Tak jo, až řeknu ‚krleš‘, zdrhneme. Nakonec se sejdem buď ve slovanským pekle, nebo u tebe v knajpě.“

„Jsem Slezan – a jako takový jsem poloviční Němec a čtvrtinový Žid. Podle mě neskon-

čím ve slovanským pekle. Neumím ani gopnik. Dycky mám paty nahoře,“ ušklíbl se a otřel si stružku krve stékající mu do očí. Děcko začalo čůrat. Až teď jsem si uvědomil, že je to chlapec. Vytvořil vážně pěknou fontánku.

„Krleš!“

* * *

Těsně předtím jsem z kapsy vytáhl čtyři světlice, odpálil je a hodil po kanálnících. Hned nato jsem zahájil střelbu. Historická relikvie se rozeřvala stejně spolehlivě a elegantně jako kterákoliv moderní bouchačka. Cítil jsem vůni starého strojního oleje a spáleného střelného prachu a kolem to vypadalo jako za hranicí Acheronu. Světlice kanálníky, zvyklé na tmou, oslnily a tím dokonale zmátly. Střelba pak mezi nimi způsobila slušný chaos. Belch se rozběhl do páchnoucí stoky s děckem v náručí. Já za ním. Při tom jsem střílel do každého, kdo pochopil, kudy se ubíráme. Byl to masakr. Zkurvený podzemní lovecký safari. Jeden raněný nebo mrtvý na dva, možná tři náboje. Lidé namačkaní na sebe se hnali vpřed, krváceli, padali, křičeli, ječeli a já pálil jako na ilegální Matějské pouti.

Dokud mi nedošly náboje. Nezůstal ani ten poslední pro mě samotného. Až Wojciech v po-

slední okamžik stiskne spoušť makarova, asi budeme muset dát hlavy dohromady.

* * *

Všude kolem nás cákala voda. Za chvíli jsem Poláka doběhl, chytl ho za volnou ruku a snažil se mu ukazovat cestu. Bez masky s nočním viděním byl prakticky slepý. Na rozdíl od kanálníků, kteří běželi za námi. V téhle břečce byli navíc jako doma. Ty, co se zorientovali hned a vyrazili za námi jako první, jsem sice nemilosrdně postřílel, ale další nás doháněli. Držel jsem samopal jako kyj a snažil se neztratit směr na několika odbočkách a soutocích jednoho páchnoucího břečkohnusu s druhým. Zatímco na povrchu bylo vody málo, tady jsme se jí zalykali. Bohužel ve formě, která připomínala spíš obsah hovnocu než životodárnou tekutinu. Stoka šplouchala, pronásledovatelé povykovali a děcko brečelo. Musel jsem obdivovat jeho výdrž. Mně by došel dech už po prvních deseti minutách, ale fakan ječel nepřetržitě jako nějaká elektronická vánoční hračka od VEPu pro rozmazlený spratky. To tenhle rozhodně nebyl. Pokud to přežije, tušil jsem, že bude mít větší trauma než lecjaká paninka z N-úrovně, co viděla chcát na ulici houmlesáka a padly na ni mdloby.

Doháněli nás. Nejbliž se dostal nějaký vyhublý kluk. Měl dlouhé vlasy svázané do copu a na sobě jakousi divnou pláštěnku. V ruce kus dlaždičky vybroušený do tvaru pazourku. Vnímal jsem ho za sebou. Po centimetrech nás doháněl a pak se podporován křikem ostatních dostal na dosah ruky.

Šmrnk, ohnal jsem se thompsonem. Jako kyj posloužil skvěle. Praštil jsem kanálníka do hlavy a on ztratil balanc a zajel pod vodu. Zkusil jsem ještě zrychlit, ale docházel nám dech.

„Vlevo!“ křiknul jsem na Belcha. Po necelém kilometru zběsilého úprku se nám podařilo dostat ke schodům vedoucím z marastu. Po nich jsme sem ani ne před dvěma hodinami vešli. Pomohl jsem mu vylézt nahoru na asi dvoumetrový betonový převis pokrytý tlustou slizkou vrstvou. Musel jsem se při tom zapřít, chytit ho za nohu a vyzvednout nad ramena. Polák i děcko sebou plácli o beton.

„Iááááá!“ zaječel někdo za mnou a na záda mi skočila postava pokrytá břechkou.

* * *

Ponořil jsem se do hnusosračky až na dno. Někdo mě přitom držel pod krkem a mlátil mi do hlavy kusem železa. Částečně mě ochráni-

la maska, ale hlavně smrdutá kaše, která tlumila sílu úderů. Neviděl jsem nic. Neprostupná tma. Zadržoval jsem dech a snažil se najít oporu pro nohy. Moc mi to nešlo, když mi kanálník visel za krkem jako klíště. Zkusil jsem se zapřít o dno a dostat hlavu na vzduch, ale marně. Další rána mě srazila zpět pod hladinu. Něčí ruka mi strhla masku a já nosem nasál ten humus. Měl jsem pocit, že šňupu hořící napalm. Další pokus postavit se mi nevyšel, a tak jsem to udělal naopak – sklouzl jsem doprava, kde končily železné trubky, a ponořil jsem se do hloubky.

Nohy mi zajely do pohyblivého bláta, ale útočníci ztratili balanc. Jeden se mě pustil, druhý mě stále držel za krkem. Teprve teď jsem upustil spolehlivého thompsona a nahmatal tělo kanálníka. Projel jsem prsty po žebrech dolů a dostal se až... no hurá, je to chlap, pomyslel jsem si a stiskem mu rozdrtil nečekaně velké koule.

Pustil mě, ale já ho pořád držel za mučené nádobíčko. Když na to přijde, jsem jako kanálový potkan. Zahryznu se a nepustím.

* * *

Konečně jsem se vynořil nad hladinu. Pustil jsem koule a chytil kanálníka za chomáč vla-

sů. Okamžitě jsem ho stáhl pod vodu. Schválně, jak dlouho v té břečce vydrží on.

* * *

Konečně jsem si mohl vytřít z očí mazlavý hnus a uviděl jsem všude kolem růžovou záři. Vycházela z víly.

„Tak to jsem asi mrtvej,“ pomyslel jsem si.

* * *

Z prvotního šoku mi pomohlo několik věcí. Zejména kanálníci. Ten, co jsem ho držel za vlasy pod hladinou, se stále snažil dostat nahoru. Druhý, jehož jsem svým úskokem předtím setřásl, teď vyplaval a hnal se za mnou. V záři růžového světla jsem také viděl skupinu dalších, kteří se ke mně plahočili srajdou. No a hlavně – víla byl ve skutečnosti víl.

Měl sice dlouhá měňavá křídla, jež zářila do prostoru, ale na ksichtě měl vous tak mohutný, že by v něm mohl chovat včely. U křídel jsem si všiml popruhů, které je upevňovaly přes růžový prošíváný overal. Fuchsiové anti-gravitační boty ho držely metr a půl nad hladinou a na pomalu tekoucí srajdě vytvářely soustředné kruhy. Měl sice metr dvacet i s pod-

patky, které na antigravitačních bagančatech působily obzvlášť zhůvěřile, ale rozhodně šlo o člověka.

„Kdo, kurva, jsi?“ vydechl jsem. Nebyl jsem jediný, koho vznášející se bytost překvapila. I mí pronásledovatelé se zastavili a civěli na něj.

Jsem duhová víla

V tvém pohledu slunce mám

Už nesu mrak

Jsem růžově bílá

Tančím, koukej se jak

Víl dorapoval zvonivým hlasem. Znělo to stejně hrozně jako ty retroodrhovačky, co teď letěly u pouliční mládeže z úrovně U.

„A mohl bys mi pomoci?“ vyhrkl jsem zoufale a praštil do obličeje kanálníka, který se ke mně nebezpečně přiblížil. Měl jsem konečně volné obě ruce, protože zatímco víl rapoval, chlápek, jehož jsem držel pod vodou, se mezitím utopil. Ať odešel kamkoliv, rozhodně to bylo lepší místo než to, kde žil.

„Jistě, pane Vachtene. Možná byste se měl opět ponořit do náruče této kávové řeky,“ pronesl víl a já si v tu chvíli všiml, že mezi třepotajícími se křídly má černou nádobu z kovoplastu. Zpoza světla modrého opasku vytáhl nějakou

trubici, a když se ozvalo „cvak“, na jejím konci se zjevil malý ohýnek.

„Víla s plamenometem,“ zašeptal jsem, zhluboka se nadechl a znovu jsem se ponořil do břčky. Ještě jsem zaslechl:

*Koukej, koukej duhový sál
Koukej, koukej duhový bál
A na tom bále chybí král!*

Svět nade mnou se z růžové proměnil v červenožlutou. Zadržoval jsem dech určitě přes dvě minuty, ale pak už jsem to nevydržel a musel se vynořit. Nevěřil jsem, že to v kanále může páchnout ještě hůř, než když jsem přišel o masku, ale kombinace spálených lidských těl a sraček odpařujících se z hladiny řeky to dokázala.

*Vrhnu se v seč
Tvým hořícím spánkům
Dávám duhovou stráž
Co voní po heřmánku*

„Nechci odporovat chlapovi s plamenometem, ale po heřmánku tu nevoní vůbec nic,“ pronesl jsem a tahal z paty sliny, abych z pusy dostal zbytky břčky, jež se mi tam dostala.

„Jistě, také to cítím. Dokonce ani Jednorožčí parfém to nepřebije,“ pronesl smutně víl. Ocenil jsem, že přestal rapovat hovadiny, které lidé kdoví proč poslouchali před sto lety, a co hůř, teď se znovu vracely do módy. Na poznámku o Jednorožčím parfému jsem nereagoval.

„Mohli byste mi pomoci se odsud dostat dřív, než přiběhnou další kanálnici?“ požádal jsem, navzdory situaci docela věcně a klidně.

„Další? Došla mi náplň do plamenometu,“ vylekal se víl.

„O důvod víc, proč se odsud pakovat.“

„Ale prosím, beze všeho, ozvalo se z kouzelného sluchátka,“ odvětil chlápek a podal mi ruku. Netušil jsem, co to mele, ale stiskl jsem podanou ručičku a po chvíli jsme se oba vznesli nahoru. Boty musely makat na plný výkon, protože to šlo dost pomalu. Ale pořád lepší než nic. Vodou se k nám totiž brodily posily kanálické pretoriánské gardy. Dopadl jsem na betonový povrch a uslyšel tiché broukání dítěte.

„Co to, kurva, je?“ ukázal vyděšený Belch na víla. Sotva při tom popadal dech. Vzpomínka na staré dobré časy mu dala zatraceně zabrat. Přesto se mu podařilo zajistit, že dítě nejen žilo, ale navíc přestalo brečet a zalykat se páchnoucím vzduchem.

„Duhová víla,“ vysvětlil chlápek třepotající se asi půl metru od nás.

„Musíme vypadnout, a to jakože rychle,“ ignoroval jsem oba, čapnul smrádě a rozběhl se po schodech nahoru. Děcko se okamžitě rozběhlo.

... k oblakům...

O půl hodiny později jsme se dostali k dosud využívané servisní šachtě linky metra U. Nešlo to úplně snadno, protože jsme museli prolézt úzkou dírou, kterou si tu kanálníci vykopali pomocí primitivního nářadí. Víl nám pomohl vynést nahoru dítě a my se s Belchem navzdory vyčerpání vystrachali úzkým otvorem do šachty. Hned nato jsme ho zajistili pevným ocelovým krytem, který tu minulý týden instalovali technici z metra v marném boji s novými a novými průchody kanálníků na povrch. Nám ho otevřeli jen kvůli pátrání po ztraceném sirotkovi. Teprve pak jsem si oddechl. Zvuky pronásledovatelů za námi utichly už před dobrými deseti minutami, ale stejně jsem měl pocit, že stále cítím za zadkem jejich pach. Nejspíš jsme tak ale smrděli jenom já a Polák.

Šachtou jsme vylezli do stanice Veleslavín. Patrně zrovna vrcholila dopravní špička, ale v prostorách metra U bylo plno pořád. Lidé tu nejen jezdili z místa na místo, ale i obchodovali a žili. Dva špinaví chlápci s nahým dítětem a vílou... no, pořád jsme nebudili nejvíc pozor-

nosti ze všech. Kousek od nás třeba postávala velikonoční zaječice. Podle tradice byla celá nahá, jen z análního otvoru jí vyčuhoval plyšový ocásek. V jedné ruce držela pomlázku spletenou z osmi drátů, v druhé plastový košík. Lidé k ní chodili sáhnout jí na prsa a nechat se pro štěstí zmlátit. Čím větší jelita, tím víc štěstí po celý rok. Do košíku pak házeli drobné mince nebo kalorické tyčinky.

„Hej ty, dej se k Bezpečnosti. Dostaneš zdravotní pojištění. Velký nábor pro muže s budoucností,“ oslovil nás prakticky hned po vstupu do stanice informační dron. Před chvílí bzučel u zaječice, ale ta ho odrazila svým ocasem.

Ignorovali jsme ho, stejně jako zprávy City News o chystaných primátorských volbách. Upozornil mě na ně až Belch.

„To je ta tvoje šéfka, ne?“ dloubl do mě loktem. Už zase držel v ruce prcka. Nějak ho uklidňoval. Já si zase přisvojil pistoli s posledním nábojem. Nad hlavami se nám třepotal víl, takže mi na chvíli zastínil pohled na obrazovku před námi. Stačilo ale naklonit hlavu, abych viděl holografické vysílání City News nad projíždějícím vlakem metra. Měl pravdu. Zrovna tam Mína vyprávěla o svých primátorských ambicích.

„Vyhodila mě,“ zabručel jsem a raději přidal do kroku.

„A divíš se jí?“ usmál se škodolibě Polák. Na to, že před necelou hodinou málem zaklepal bačkorama a na obličejích měl kromě hromady bláta a mazutu i škráloup své vlastní krve, se tvářil nějak vesele.

Minuli jsme další velikonoční zaječici, která měla ocas dlouhý asi metr, vypadala nejméně na dva metráky a zrovna pomlázkou vyplácela rodinku s třemi dětmi, a dostali se ze stanice metra na ulici. Kvalita vzduchu se příliš nezměnila, zato na nás čekali dva další vílové. Jeden kouřil obrovský doutník a posílal nahoru k vrcholům mrakodrapů kroužky růžového dýmu.

Unaveně jsem si sedl na rozvrzanou lavičku s dvojitým hákovým křížem, symbolem Černé obrody, a konečně schoval do západadří bouchačku. Belch, původní majitel, neprotestoval.

„Tak jo, vy elfí čubky. Co jste zač a proč jste nám zachránili prdel?“ zeptal jsem se rezignovaně. Ne že bych duhovému stvoření a jeho plamenometu nebyl vděčný, ale co si budeme povídat. Z kanálu bych se ještě nějak dostal, ale když si pro vás mezi kanálníky přiletí vousatý víl zářící růžovým světlem, je jasné, že se brzy dostanete do parádního průseru.

A jako vždycky jsem měl pravdu.

* * *

„Máme pro vás práci, poručíku Vachtene,“ pronesl víl s doutníkem a vypustil další růžový obláček.

„Už dávno nejsem ničeho poručík,“ povzdechl jsem si a Polák přitakal.

„Jo, meje u mě nádobí a spí v trojsměnném hotelu,“ přisadil si.

„Chce s vámi mluvit madam Lota. Hned. Nerada čeká. To má po svém dědečkovi,“ vysvětlil konečně víl s plamenometem.

„Ta Lota?“ povytáhl jsem zasviněné obočí.

„Je jen jedna Lota, pane Vachtene,“ usmál se duhový víl a v tu chvíli se kousek od nás zastavila partička pěti rozjařených příslušníků omladiny. Mohlo jim být od desíti do třinácti. Dvě holky a tři kluci, všichni v růžových miki-nách.

„Koukej, kapky se koulí, mám jich na dlani víc než ty!“ začal vyřvávat jeden z kluků. Vílové na ně nadšeně zamávali.

„Dobře, jdu. Cokoliv, jenom abych nemusel poslouchat tu pitomou písničku,“ rezignoval jsem a mrknul na Poláka kvůli zbrani. Jen pokýval hlavou, že si ji můžu nechat. Raději jsem ani nepočítal, co všechno jsem mu už dlužil. Své původní bouchačky, oblíbené K22, jsem musel střelit, abych zaplatil svůj nájem v trojsměnném hotelu. Jeho princip fungoval, přesně jak

název napovídal. Člověk měl přesně osm hodin na to, aby se vyspal, než ho vystřídá další nájemník. V ceně byla i iontová sprcha jednou za týden. Sdílel jsem postel s jednou šlapkou a týpkem, co dělal hlídače v DEZATEGU. Šlapka byla fajn. Občas mi nechávala na polštáři bonbony. Týpek smrděl olejem a jednou jsme od něj se šlapkou chytli blechy. Ale člověk to bral s rezervou.

„Vezmu smrádě k Prokleté děvce Tereze,“ řekl Belch.

„Nezapomeň je zinkasovat. Já doufám, že tady kluci zase nezinkasují mě. Nerad bych je musel kouřit výměnou za vílí prach.

„Vylízat,“ opravila mě duhová víla s plamenometem a mohutným vousem. Vážně by mě to nenapadlo.

V duchu jsem se pomodlil k velikonoční zaječici, aby to loňské mrskání opravdu k něčemu bylo.

* * *

Pitomé písni jsem se ale stejně nezbavil. Vílové mě naložili do vznášedla, a jen co se odlepilo od země, pustili ten song v nějaké půlhodinové zremixované verzi. K původnímu archaickému projevu dávné zpěvačky se přidávali postupně

všichni aktuální interpreti známí z hudebního pořadu City News *Ukaž kozy nebo péro a zazpívej*. Předtím ale jeden z vílů vytáhl z kufru deku a položil ji na zadní sedačku. Myslím, že až vystoupím, rituálně ji spálí. Ani jsem se mu nedivil. Celý jsem byl ulepený od bahnivé stoky a zápach škraloupu zasychajícího na každém kousku mého těla a oblečení mě samotného neomráčil jenom proto, že v otevřeném vznášedle začal proudit čerstvý vzduch.

Za chvíli jsme se dostali nad vrcholy mrakodrapů. Nad matkou měst zapadalo slunce a celé to působilo neskutečně romanticky. Kdybych denně nezažíval všechno, co se dělo tam dole, mohl bych nabýt dojmu, že žiju v nejšťastnějším městě na světě. Lidé, kteří pod námi zrovna nastupovali do voňavého rychlovlaku na stanici metra N Košíře, si to nejspíš mysleli.

Brzy jsme se dostali nad nové centrum až k VEPTower, sídlu korporace VEP, jedné z pěti nejmnocnějších firem, které prakticky ovládaly celý život v Praze. O Vánocích jsem tu zažil pár horkých chvil, ale měl jsem pocit, jako by se to všechno odehrálo v minulém století. Těsně jsme minuli jeden z balkónů, na němž rostly kavkazské jedle ověšené vyfouknutými vajíčky od skutečných slepic, pomalovanými tradičními velikonočními kosočtverci, a já se přistihl,